

Bedkommende tale imod, at denne Sag videre fremmes. Jeg har imidlertid ikke taget Ordet alene for at udtale dette, men for ved min Stemme at bidrage Noget til, at der i den nærmeste Fremtid kan blive foretaget Forandring i den bestaaende Lovgivning om Dvaksalveri. Jeg troer ingenlunde, at det er i Lægernes Interesse, eller at det er dem om at gøre at værne om, at ingen Uberettiget besfatter sig med Lægepraxis (Jo! Jo!). At den nuværende Lovgivning om Dvaksalveri er mangelfuld, troer jeg ingen Modsigelse behøver; det bevises allerbedst derved, at Loven om Dvaksalveri kun lidet overholdes i Praxis, og det ikke alene, fordi de Straffebestemmelser, som deri indeholdes, efter min Mening i Almindelighed maae antages at stride imod, hvad man i dette Tilfælde erkjender for at være passende, men ogsaa fordi der under Begrebet „Dvaksalveri“ er indbefattet Adskilligt, som ikke vel lader sig indbefatte derunder, og ialtfald fordi man ikke er istand til nøie at definere dette Begreb. Jeg troer, der med Hensyn til denne Deel af Lovgivningen er Adskilligt at gøre; jeg vil saaledes nævne, at der kunde gives en lettet Afgang til Praxis med Hensyn til Behandlingen af visse Sygdomme, saaledes, at de Mænd, der dermed besfattede sig, skulde fremlægge Bevis for, at de vare kyndige deri. Endvidere kunde det paabydes, at de, der besfattede sig med at behandle Syge, skulde have et Ansvar, saa at der kunde forlanges Erstatning af dem, naar de Syge bleve uforsvarligt behandlede, kort sagt, der er Meget i saa Henseende at gøre. Alt, hvad jeg for mit Bedkommende savner i den nuværende Lovgivning om Dvaksalveri, finder jeg imidlertid ikke i nærværende Lovforslag, hvorimod jeg finder, hvad jeg ikke troer burde findes, nemlig en ubetinget Berettigelse for Enhver til at behandle Syge. Da jeg nu ikke kan sjonne, at det er en tilstrækkelig Grund til at faae et Lovforslag om Dvaksalveri fremmet, at man indgiver et Forslag, som vel noget handler om Dvaksalveri, men som slet ikke indeholder Noget af det Væsentligste af det, som man savner i den paagjældende Deel af Lovgivningen, saa troer jeg at burde stemme imod nærværende Lovforslag. Jeg vil imid-

lertid dog ønske, at, hvad jeg her har sagt, Noget maatte bidrage til, at det maatte blive erkjendt af Regjeringen, at der virkelig søles Trang til en Forandring i den her omhandlede Deel af Lovgivningen.

Tscherning: Den ærede sidste Taler vilde bidrage meget Mere til at naae sit Formaal, naar han vilde lade dette Lovforslag komme til 1ste Behandling, der gjøre de samme Bemærkninger ved Lovforslaget, som han nu har gjort, hjælpe det til 2den Behandling og der bearbejde Loven yderligere; derved kunde den maafee faae de Tilføininger, som han synes, den trænger til, og miste de Feil, den har. Jeg troer virkelig, at, naar man først, som det ærede Medlem har erkjendt, at der savnes saa væsentlige Bestanddele i vor Lovgivning — og Alt det, som han omtalte, ligger udenfor det, hvortil der behøves speciel Lægekundskab, — saa gjør man meget rigtigt i at bidrage til at fremme dette Lovforslag. Efter hvad jeg har kunnet faae ud af, hvad det ærede Medlem har sagt om denne Sag, ligger det klart for Dagen, at man egentlig ikke vil have Lovforslaget, fordi man vil have, at Sagen skal gaae langsomt, thi ønskede det ærede Medlem den Afhjælpning, som han selv siger, han ønsker, saa maatte han see at bringe Lovforslaget saa vidt, at han kunde bidrage til at faae det bedre. Jeg troer, at de fleste Medlemmer her i Salen, der have levet meget paa Landet, sjernt fra de større Stæder, og deriblandt det ærede Medlem selv, maae, naar de gribe i deres Bryst, indrømme, at de af og til have været med at drive Dvaksalveri. Der findes meget Faa, der ikke ere blevne raadspurgte, og som ikke have givet En eller Anden amerikansk Olie, og jeg er fuldkomment overbevist om, at, dersom vi ideltig skrive til Bagerlauget, om Bagergaardene skulle høre op med at have Eneberettigelse, saa faae vi altid det Svar: Nei, de skulle vedblive at have Eneberettigelse, — og saaledes vil det ogsaa være i dette Tilfælde. Kommer ikke Initiativet fra nogen anden Kant end fra dem, der repræsenterer Bagerlauget, saa komme vi ikke videre med denne Sag; men vi maae bringe det saa vidt, at det bliver anerkjendt, at Bagerlauget ikke længere kan gjøre Modstand.